

Testimonis de l'Esperança

Carta Pastoral amb motiu de la celebració
del Jubileu ordinari de l'any 2025
Enrique Benavent Vidal

Testimonis de l'Esperança

Carta Pastoral amb motiu de la celebració
del Jubileu ordinari de l'any 2025
Enrique Benavent Vidal

© Arquebisbat de València, 2025

Edita:

Arquebisbat de València

Disseny i producció gràfica:

walk[think]

walkthink.es

Imatge de la portada:

Obertura de l'Any Jubilar

A.Saiz / Delegació Mitjans Comunicació Arquebisbat València

SUMARI

- 04 *UN NADAL QUE ENS
ANUNCIA EL TEMPS JUBILAR*
-
- 07 *UN JUBILEU PER A ANUNCIAR
LA META DE L'ESPERANÇA*
-
- 11 *UNA EXPERIÈNCIA
DE GRÀCIA*
-
- 15 *UN JUBILEU PER A SEMBRAR
L'ESPERANÇA*
-
- 20 *PELEGRINS
D'ESPERANÇA*
-
- 24 *LA MARE DE DÉU, MODEL I
ALÉ DE LA NOSTRA ESPERANÇA*
-
- 27 *LA CELEBRACIÓ DEL JUBILEU
EN LA NOSTRA DIÒCESI*

01.

UN NADAL QUE ENS ANUNCIA EL TEMPS JUBILAR

El temps d'Advent, durant el qual ens preparem cada any per a Nadal, està baix el signe de l'Esperança. Els textos de la litúrgia de les setmanes que precedeixen la festa del naixement de Crist ens evocuen, a un temps, la necessitat de salvació que té la humanitat i la invitació a confiar en el Déu que és fidel a la seua Paraula i que no s'oblida mai del seu Poble. La vinguda del Fill de Déu al nostre món constituïx, a la vegada, el compliment de les promeses de Déu i la realització dels anhels de plenitud que tot ser humà alberga en el seu cor i espera que arriben a ser realitat. Crist és, al mateix temps, la plena revelació de l'amor de Déu a totes les seues criatures i Aquell que porta la humanitat a la plenitud que espera, gemecant i sofrint dolors com de part (Rm 8, 22-23).

«Quan mirem la realitat del món en què vivim, descobrim que no sempre és fàcil mantindre l'esperança»

L'Advent i el Nadal d'enguany tenen un to propi: la vespra de Nadal el papa Francesc obrirà la Porta Santa en la basílica de Sant Pere i inaugurarà la celebració del Jubileu ordinari del 2025. En la nostra diòcesi l'Eucaristia d'inici del temps jubilar tindrà lloc en la Catedral el diumenge posterior a Nadal. La preparació per al jubileu que hem viscut estos últims mesos aprofundint en la nostra vida d'oració, l'hem intensificada durant les setmanes del temps d'Advent que ens disposa a acollir el Senyor.

Com tots sabem, el lema triat per a este any jubilar és *Pelegrins d'esperança*. Quan mirem la realitat del món en què vivim, descobrim que no sempre és fàcil mantindre l'esperança. Sovint el primer que veem són signes de mort. Al cap de més de dos mil anys del naiximent de Crist sembla que no ha canviat res: les guerres, les injustícies, les desigualtats socials i la pobresa, els atemptats contra la vida i la dignitat dels sers humans, els comportaments que convertixen les persones en objectes que es poden comprar o vendre, la falta de llibertat en tants llocs del nostre món, les malalties i el patiment, les catàstrofes naturals, com les que hem viscut recentment, que continuen provocant víctimes mortals i ens fan comprendre la nostra fragilitat, i molts altres signes de mort continuen entre nosaltres. En vista d'estes situacions, la celebració de Nadal, que per als cristians és la resposta de Déu a la necessitat de salvació que tots sentim, els pot semblar a molts una il·lusió pròpia de persones que no volen vore la realitat tal com és.

*«Quan la mirada del nostre món no està il·luminada per la fe, podem pensar que amb la vinguda de Crist la condició del ser humà no ha canviat.
[...] els cristians continuem celebrant el Nadal [...] perquè creiem que gràcies a este Xiquet tot ha canviat»*

Quan la mirada del nostre món no està il·luminada per la fe, podem pensar que amb la vinguda de Crist la condició del ser humà no ha canviat. Amb tot, els cristians continuem celebrant el Nadal i anunciant al món que a la Ciutat de David ha nascut «un Salvador, el Messies, el Senyor» (Lc 2, 11), perquè creiem que gràcies a este Xiquet tot ha canviat: en la nit del nostre món s'ha encés una llum que ens anuncia una cosa nova; en el naiximent de Jesús s'ha sembrat la primera llavor del Regne de Déu; a esta humanitat, que sovint viu tancada en si mateixa, se li ha obert una finestra que ens convida a dirigir una mirada esperançada cap al món nou que es revelarà en tota la seua plenitud en la resurrecció de Crist. Certament, la humanitat desitja arribar a una plenitud que encara no posseïx i que mai podrà aconseguir per si mateixa, però el fonament està posat: estem salvats en esperança (Rm 8, 24),¹ i l'esperança no defrauda (Rm 5, 5). I açò és el que els cristians no hem de cansar-nos mai d'anunciar. La celebració del jubileu del 2025 constituïx per a tots nosaltres una invitació a aprofundir en la missió que en este moment de la història de la humanitat tenim els cristians: caminar juntament amb tota la família humana cap al Regne de Déu; fer de la nostra història i de la nostra vida una peregrinació que testimonie la raó de la nostra esperança a tots.

1 Cf. BENET XVI, Carta encíclica *Spe salvi*.

02.

UN JUBILEU PER A ANUNCIAR LA META DE L'ESPERANÇA

Al llarg de la nostra vida tots tenim xicotetes esperances que ens orienten cap al futur i que ens donen una motivació per a viure. Les persones que no tenen cap meta que les il·lusione difícilment poden donar un sentit a les seues vides que els porte a experimentar l'alegria de viure. El principi esperança, que naix i és expressió del desig de plenitud que hi ha en tot ser humà i l'orienta cap al futur, és un element essencial per a entendre l'home. No obstant això, tots hem experimentat en algun moment de la nostra vida que ni les coses ni les persones en les quals posem les nostres il·lusions poden arribar a satisfer plenament este desig: quan aconseguim el nostre anhel, descobrim que res pot donar plenitud al cor humà.

«La fe cristiana [...], és anunci de la Vida Nova que és la realització del desig de plenitud que tots sentim i que ens orienta cap al futur»

La fe cristiana, el centre de la qual és Jesucrist mort i ressuscitat, és anunci de la Vida Nova que és la realització del desig de plenitud que tots sentim i que ens orienta cap al futur: «L'esperança cristiana consistix precisament en açò: davant de la mort, on sembla que tot acaba, es rep la certesa que, gràcies a Crist, a la seua gràcia, que ens ha sigut comunicada pel Baptisme, “la vida no acaba, sinó que es transforma” per sempre».² La con-

² FRANCESC, Butla *L'esperança no defrauda*, 20.

fessió de fe en la resurrecció de la carn i la Vida Eterna, que es troba al final del Credo, no és únicament l'última de la sèrie de les veritats fonamentals de la fe cristiana: expressa la meta de tota la història de la salvació cap a la qual Déu vol conduir-nos. I és tan essencial a la fe cristiana que és inseparable del seu centre, que és l'anunci de la Resurrecció de Crist: «Si Crist no ha ressuscitat, vana és la nostra fe» (1Co 15, 14); «Si els morts no ressusciten, tampoc Crist ha ressuscitat» (1Co 15, 16) i «som els més desgraciats de tota la humanitat» (1Co 15, 19).³

Esta veritat dona sentit a la nostra fe i a tota la nostra vida. Si la Vida en plenitud que s'ha revelat en Crist Ressuscitat, i de la qual Déu vol fer-nos partícips a tots els seus fills, no constituïra l'horitzó de la història d'esta humanitat que té com a meta el Regne de Déu, el ser humà estaria abocat a l'absurd; cada xicoteta esperança realitzada acabaria convertint-se en un fracàs i una decepció; el mal mai seria vençut definitivament; la mort tindria l'última paraula sobre l'home; els esforços per construir un món millor no tindrien sentit. Les esperances de la vida de cada dia s'il·luminen quan les veem en la perspectiva que ens ofereix la Vida Eterna, que és el contingut de la gran Esperança. Esta, ens recorda el papa Francesc, «consistix en la plena comunió amb Déu, en la contemplació i participació del seu amor infinit». És ací on el ser humà trobarà la felicitat que és la seua vocació més profunda.

3 Cf. CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA, Instrucció pastoral *Un Dios de vivos*.

En un món i una cultura que sovint ens fan difícil viure des d'este horitzó obert a l'eternitat, bé perquè fomenten els desitjos i actituds egoistes que absolutitzen este món, o bé perquè proposen ideals que, encara que bons, estan tancats a la transcendència, la celebració del jubileu ha de ser una ocasió per a proclamar la nostra fe en Crist mort i ressuscitat i anunciar a tots la meta de la nostra esperança, que no és una altra que la Vida Eterna. Per això, el Papa ens convida a conservar en el nostre cor i donar a conèixer a tots el testimoni dels màrtirs, que «ferms en la fe en Crist ressuscitat, renunciaren a la vida terrenal per tal de no renegar del seu Senyor».⁴ El seu testimoni està present en totes les èpoques de la història de l'Església i en totes les tradicions cristianes; i són, per això, llavors de la unitat de l'Església que tots desitgem, «perquè expressen l'ecumenisme de sang». Si conservem i recordem el seu testimoni, la nostra esperança es fa més fecunda.

*«En un món i una cultura que sovint
ens fan difícil viure des d'este horitzó
obert a l'eternitatd»*

4 FRANCESC, Butlla *L'esperança no defrauda*, 20.

03.

UNA EXPERIÈNCIA DE GRÀCIA

El compliment de l'esperança no és una cosa que s'espera passivament, sinó que es desitja des del més profund del cor. Cada vegada que resem el Parenostre demanem que vinga a nosaltres el Regne de Déu. Durant el temps d'Advent supliquem «Veni, Senyor Jesús». Se'ns convida a trobar-nos amb Déu des de la veritat de la nostra vida, a experimentar el seu amor i la seua misericòrdia, que són més fortes que les nostres infidelitats, a sentir el goig del seu perdó i de la seua gràcia, que poden renovar-nos en profunditat. Amb la seguretat que «El Senyor és compassiu i benigne»; que «perdona les nostres culpes i cura totes les malalties»; que «no ens castiga els pecats com mereixem, ni ens paga com deuria les nostres culpes» (Sal 103, 8-10), durant el temps del jubileu hauria de ressonar en nosaltres, més que en altres moments, l'exhortació de l'apòstol Pau: «Reconcilieu-vos amb Déu» (2Co 5, 20).

***«Vos vullc convidar, per això,
a intensificar la celebració
del sagrament de la
Penitència, moment en el qual
experimentem l'amor de Déu»***

Vos vullc convidar, per això, a intensificar la celebració del sagrament de la Penitència, moment en el qual experimentem l'amor de Déu i sentim el goig de recuperar l'amistat amb Ell que hem perdut a causa dels nostres pecats. Com el Papa ens recorda, la Reconciliació sacramental «representa un pas decisiu, essencial

i irrenunciable per al camí de fe de cada u». ⁵ En la celebració d'este sagrament no solament es destrueix el nostre pecat, sinó que arribem al verdader coneiximent de Déu: «No hi ha millor manera de conèixer a Déu que reconciliant-nos amb Ell». ⁶ Als qui han abandonat la pràctica d'este sagrament, els vullc convidar a tornar a ell, per a redescobrir el goig de la salvació; als qui el viuen d'una manera rutinària, els anime a aprofundir en el seu significat, a acollir la gràcia de Déu que ens ajuda a intensificar l'amistat amb Ell i a avançar en el camí de la santedat. Soc conscient que la mediació eclesial en la recepció del perdó és per a molts una dificultat, quan en realitat hauria de ser una ajuda per a una autèntica reconciliació: la humilitat per a reconèixer i confessar les nostres faltes davant d'un ministre de l'Església ens ajuda a viure esteencontre amb Déu, no amb por, sinó sentint-nos pobres a causa de les nostres faltes, com el publicà que va anar a orar al temple. Convide els sacerdots, cridats a ser dispensadors del perdó, a fer present l'amor de Déu en els seus gestos i en les seues paraules, i a ajudar al descobriment de la bellesa d'este sagrament que ha de ser sempre la porta per la qual s'accedix a l'amor de Déu i mai una barrera que tanque a eixe amor.

Els nostres actes sempre tenen conseqüències, tant en nosaltres com fora de nosaltres. El bé que pugam fer ens anima a avançar en la nostra vida cristiana i té conseqüències positives en la societat i en les nostres relacions amb els altres. També el

⁵ *Ibid.*, 23.

⁶ *Ibid.*

«El signe de la verdadera reconciliació amb Déu és que arribem a ser instruments de pau i de reconciliació en el nostre món»

pecat té conseqüències, tant fora de nosaltres com en el nostre interior: fomenta en el nostre cor una inclinació desordenada a les criatures; ens porta a estimar més el que ha de ser estimat menys o, per contra, a estimar menys el que ha de ser estimat més. Un camí de conversió viscut en profunditat no pot limitar-se a la celebració del sagrament de la Reconciliació; ha de ser un camí de purificació que tots hem de recórrer mentre caminem per este món, i també després de la mort, per a poder presentar-nos davant de Déu amb un cor alegre. És la gràcia de Crist la que ens va purificant de les nostres inclinacions desordenades i, d'esta manera, disposa el nostre cor per a amar i servir el Senyor cada dia amb més alegria. Les pràctiques per a viure la indulgència de l'any jubilar expressen l'aspiració que, no solament les nostres obres, sinó també els nostres desitjos i les nostres intencions brollen d'un cor que vol estar en la presència del Senyor en justícia i santedat. La indulgència jubilar, expressió de la sobreabundància del perdó i de la misericòrdia de Déu, és també el signe que la gràcia de Déu, a més de perdonar-nos, té poder per a transformar-nos interiorment.

El signe de la verdadera reconciliació amb Déu és que arribem a ser instruments de pau i de reconciliació en el nostre món. El

perdó ens ha de portar a «obrir el cor i la ment a perdonar».⁷ De la mateixa manera que el perdó rebut de Déu ens obri a un horitzó de vida i d'esperança, el perdó viscut en les nostres relacions interpersonals i socials ens obri a un futur i a un món en el qual és possible trencar les dinàmiques que incrementen l'odi, la ira i la venjança, i reorientar-lo a tot allò que incrementa la pau i la fraternitat entre les persones.

Per a fer de l'any jubilar un temps de gràcia i de conversió que ens porte al verdader coneixement de Déu, vos convida a tots a dedicar, en la mesura de les vostres possibilitats, alguns dies de retir o d'exercicis espirituals per a trobar-vos amb Déu i viure camins de conversió interior. També vos vullc demanar que, en les parròquies o almenys en tots els arxiprestats, des de la vesprada del divendres fins a la del dissabte anteriors al quart diumenge de Quaresma se celebren les *24 Hores per al Senyor*, un temps ininterromput en el qual les esglésies estiguen obertes per a l'oració i la reconciliació amb Déu. Els qui participen en algun moment d'oració durant les *24 Hores per al Senyor* podran guanyar la indulgència jubilar si durant algun dia pròxim celebren el sagrament de la Penitència amb la voluntat d'excloure tot afecte al pecat, reben la Sagrada Eucaristia i preguen per les intencions del Papa.

7 *Ibid.*

04.

UN JUBILEU PER A SEMBRAR L'ESPERANÇA

L'Esperança no es veu enfosquida únicament quan el missatge cristià no s'anuncia en tota la plenitud de la veritat; també quan les persones viuen situacions que contradiuen la vida que Déu desitja per a tots els seus fills i que no permeten descobrir-la, perquè són signes de mort que no respecten la dignitat infinita que tenen pel fet d'haver sigut creats per Déu. En este cas els cristians tenim la missió de sembrar en els seus cors la llavor que els permeta obrir-se a Déu, confiar en Ell i no dubtar de les seues promeses de salvació.

«No podem oblidar que en el nostre món hi ha moltes persones que, humanament parlant, no tenen raons per a viure amb esperança.»

No podem oblidar que en el nostre món hi ha moltes persones que, humanament parlant, no tenen raons per a viure amb esperança. No és respectada la seua dignitat infinita i són violats els seus drets: són les víctimes de qualsevol atemptat contra la seua vida (homicidis, genocidis, avortament, eutanàsia, suïcidi assistit); no és respectada la seua integritat (mutilacions, tortures físiques o morals); són les víctimes de deportacions, els qui viuen en condicions infrahumanes de vida, els qui patixen detencions arbitràries, les persones sotmeses a la prostitució, els pobres que són víctimes dels egoismes i injustícies del nostre sistema econòmic, els qui experimenten les conseqüències de les guerres, els qui reben les conseqüències de la ideologia de

gènere, les víctimes dels abusos sexuals, les dones que patixen violència, etc.⁸

«En les inundacions que hem patit recentment se'ns han quedat gravades unes imatges que mai oblidarem: un exèrcit immens de voluntaris [...]»

¿Com podem sembrar esperança entre les persones que viuen en estes o altres situacions? «Les obres de misericòrdia són obres d'esperança»,⁹ L'any jubilar els cristians estem cridats a oferir signes d'esperança als malalts, als jóvens que sovint veuen com els seus somnis s'afonen, als migrants acollint-los i ajudant-los a poder viure dignament, als exiliats per a que visquen en la pau que busquen, als ancians per a que no se senten sols i abandonats, als pobres per a que tinguen el necessari per a viure. En les inundacions que hem patit recentment se'ns han quedat gravades unes imatges que mai oblidarem: un exèrcit immens de voluntaris, molts d'ells jóvens, s'han entregat amb tenacitat, s'han compromés i han treballat amb generositat per a mitigar el sofriment dels qui han patit les conseqüències de la DANA. Ells ens han ensenyat què significa sembrar esperança en el cor dels qui viuen situacions de sofriment.

8 Cf. DICASTERI PER A LA DOCTRINA DE LA FE, *Declaració Dignitas infinita*, 35-62.

9 FRANCESC, Butla *L'esperança no defrauda*, 11.

«Ells ens han ensenyat què significa sembrar esperança en el cor dels qui viuen situacions de sofriment»

En la Sagrada Escriptura els anys jubilar són un temps d'alliberament. El papa Francesc, en la butlla de convocatòria del jubileu, dirigix el seu pensament d'una manera especial als presos que, «privats de la llibertat, experimenten –a més de la duresa de la reclusió– el buit afectiu, les restriccions imposades i, en bastants casos, la falta de respecte».¹⁰ Que durant este temps jubilar estiguen també en la nostra oració; que tots reconeguen la seua dignitat; que les autoritats adopten iniciatives cap a ells que els retornen l'esperança i els ajuden a recuperar la confiança en si mateixos. Sovint els presos viuen amb la sensació que ningú els vol: que senten la proximitat amorosa dels cristians per a que arriben a comprendre que l'amor de Déu cap a totes les seues criatures és un amor fidel i que, per això, també són estimats per Déu. El Papa ens convida també a lluitar per l'abolició de la pena de mort, una cosa que «per a la fe cristiana és inadmissible i aniquila tota esperança de perdó i de renovació».¹¹ Demane als responsables i als voluntaris de la pastoral penitenciària en la nostra diòcesi que es facen ressò d'estos desitjos del Papa en les seues visites als presos i que, a través de vosaltres, també les seues famílies arriben a sentir la proximitat amorosa i alliberadora de l'Església que no deixa d'acompanyar-los en el seu patiment.

¹⁰ *ibíd.*, 9.

¹¹ *Ibíd.*, 10.

Si volem sembrar esperança en el nostre món, estem cridats a sembrar una cultura que òbriga uns horitzons nous a la nostra humanitat. Sovint, la cultura que ens envolta «ens tanca en l'individualisme i rosega l'esperança, i això genera una tristor que fa niu en el cor i ens torna desagradables i intolerants».¹² Una cultura que naix de l'egoisme mata l'esperança de la humanitat, perquè de l'egoisme venen les guerres i la violència, la pèrdua del desig de transmetre la vida, l'ambició econòmica que provoca desequilibris ecològics i posa en perill el futur de la creació, l'endeutament dels països pobres que els impedeix un desenrotllament que permeta condicions de vida dignes als seus habitants, o la insolidaritat entre les persones i els pobles.

«La celebració de l'any jubilar es presenta, d'esta manera, com una crida dirigida al nostre món per a que tots, creients i no creients, ens unim per a promoure la pau i erradicar definitivament les guerres»

La celebració de l'any jubilar es presenta, d'esta manera, com una crida dirigida al nostre món per a que tots, creients i no creients, ens unim per a promoure la pau i erradicar definitivament les guerres. Només en un món sense guerres és possible una verdadera esperança. Els cristians estem cridats a lluitar per la

¹² *Ibid.*, 9.

creació d'unes condicions socials i un marc legislatiu que valore la vida i afavorisca la natalitat, de manera que els jóvens no visquen la transmissió de la vida des del temor pel futur i com una amenaça, sinó com a fruit de la fecunditat del seu amor. «Cal que recuperem –afirma el Papa en la butlla *L'esperança no defrauda*– l'alegria de viure, perquè el ser humà, creat a imatge i semblança de Déu, no pot conformar-se amb sobreviure [...] deixant-se satisfer només per realitats materials».¹³ Només un món que valore, promoga i defenga la vida humana des de la concepció fins al seu acabament natural viu des de l'esperança. La cultura de la mort aboca a la desesperança.

13 *Ibíd.*

05.

PELEGRINS D'ESPERANÇA

La peregrinació és «un element fonamental de tota celebració jubilar». ¹⁴ En tota peregrinació hi ha un punt de partida, una meta i un camí que s'ha de recórrer. Tindre clara la meta cap a on ens encaminem i trobar el camí que ens conduïx a ella és essencial. Tota la nostra existència té la forma d'una peregrinació. Trobar el sentit de la nostra vida és fonamental: «posar-se en camí és un gest típic dels qui busquen el sentit de la vida». ¹⁵

«En tota peregrinació hi ha un punt de partida, una meta i un camí que s'ha de recórrer»

Quan algú viu una peregrinació com un fet espiritual, descobreix que al llarg del camí experimenta totes les dificultats que poden presentar-se al llarg de la vida: soledat, cansament, desànim, sequedat, foscor, desorientació, metes que pareix que no arriben mai, temptació de tornar arrere o d'abandonar el camí, etc.; però també els moments d'alegria que donen força per a continuar caminant: l'experiència de fraternitat i de compartir, el goig de trobar punts de referència que ens indiquen per on hem d'avançar, llocs plens de bellesa que eleven el nostre esperit cap a Déu, el goig d'haver arribat a la meta, etc. Tant els moments de dificultat com els moments d'alegria ajuden al creixement espiritual propi si es viuen des de la profunditat del cor: redescobrint el valor del silenci, de l'esforç i de les coses que verdaderament són importants i essencials en la vida. Enmig de

¹⁴ *Ibíd.*, 5.

¹⁵ *Ibíd.*

les dificultats del camí no falta mai un signe de l'amor de Déu. La vida del creient és una peregrinació de la fe que ens conduïx a la Pàtria del cel. Açò és el que volem expressar en les peregrinacions jubilaris. En la nostra peregrinació no estem sols: caminem com un Poble de Déu que viu enmig del món i que compartix la història de la humanitat: «El goig i l'esperança, la tristor i l'angoixa dels hòmens del nostre temps, sobretot dels pobres i de tots els afligits, són també goig i esperança, tristor i angoixa dels deixebles de Crist, i no hi ha res verdaderament humà que no tinga ressò en el seu cor».¹⁶ Al llarg de la nostra peregrinació ens trobarem sempre amb persones que patixen. Que sapiam vore en elles el rostre de Crist i ens acostem semblant esperança en els seus cors.

«La vida del creient és una peregrinació de la fe que ens conduïx a la Pàtria del cel. Açò és el que volem expressar en les peregrinacions jubilaris»

Vivim des de la certesa que el nostre món i la nostra història tenen sentit; amb la seguretat que, en la resurrecció de Crist, el Regne de Déu, que va començar en este món amb la seua persona, la seua paraula i les seues accions, és una realitat indestructible que dona sentit a tota la història humana. Caminem per la història amb la consciència que, si ens convertim i acollim

16 CONCILI VATICÀ II, *Constitució sobre l'Església en el món actual*, 1.

cada u de nosaltres la Gràcia salvadora de Crist, de la qual també estem necessitats com tota la humanitat, podem ser testimonis i portadors d'eixa Gràcia per a tots els hòmens.

«Vivim des de la certesa que el nostre món i la nostra història tenen sentit»

El nostre caminar junts expressa què volem ser com a Església: no un conjunt d'individus aïllats, sinó un Poble cridat a viure en comunió; units per Crist, de qui tots volem ser deixebles i amics; conscients que tots busquem primer que res el Regne de Déu i la seua justícia; i amb el desig que les diferències que hi ha entre nosaltres no es convertiran en divisions si junts escoltem la Paraula de Déu, que ens guia al llarg del camí, i ens deixem il·luminar per ella per a discernir en cada moment els signes dels temps i els camins per a anunciar l'Evangelí.

Que les esglésies jubilar, que constituïxen la meta de les peregrinacions, «siguen oasis d'espiritualitat on revitalitzar el camí de la fe i beure de les fonts de l'esperança, sobretot acostant-se al sagrament de la Reconciliació, punt de partida insubstituïble per a un autèntic camí de conversió»,¹⁷ Que siguin també llocs d'acolliment, tant per als creients com per a aquells que s'acosten a elles portats per altres motivacions. Que en elles tots vegem el signe d'una Església que acull i té les portes obertes per a tota la humanitat. Exhorte els responsables dels temples jubilar

17 FRANCESC, Butla *L'esperança no defrauda*, 5.

que durant este any jubilar acullen els pelegrins i estiguen disponibles per a oferir la gràcia de la Reconciliació amb un horari clar d'obertura dels temples i de celebració del sagrament de la Penitència.

06.

LA MARE DE DÉU, MODEL I ALÉ DE LA NOSTRA ESPERANÇA

En la nostra peregrinació cap a la Pàtria celest, sovint enmig de dificultats i patiments, els cristians no podem deixar de dirigir la nostra mirada a la Mare de Déu. Ella, sostinguda per una confiança indestructible en Déu, el seu Salvador, no va dubtar mai del compliment de les promeses de salvació que Déu havia fet als seus pares, «a Abraham i a la seua descendència per sempre» (Lc 1, 55).

«[...]no podem deixar de dirigir la nostra mirada a la Mare de Déu. Ella, sostinguda per una confiança indestructible en Déu, el seu Salvador, no va dubtar mai del compliment de les promeses de salvació que Déu havia fet [...]»

Sempre atenta a les coses de Déu i oberta a la seua voluntat, va esperar, amb la paciència de qui viu en actitud de pura espera i obertura a la voluntat de Déu, l'hora de la salvació que es realitzaria «en la plenitud dels temps» (Ga 4, 4). En Ella descobrim que la paciència, que és «una virtut estretament relacionada amb l'esperança»,¹⁸ és l'actitud dels qui confien més en Déu que en si mateixos. Com a humil esclava del Senyor, va obeir incondicionalment i es va entregar plenament a col·laborar amb Ell en el seu disseny de salvació per a la humanitat. La seua peregrinació de la fe arriba al punt culminant quan està al peu de la Creu. En eixe moment no dubta de Déu i viu amb la

¹⁸ *Ibid.*, 9.

confiança que el seu Fill no serà abandonat pel Pare. El matí del Diumenge de Pasqua, Maria és pura obertura al que Déu vullga fer. Per això, la seua esperança es vorà satisfeta d'una manera molt més gran del que es pot imaginar humanament, perquè el Fill se li presenta davant amb tal plenitud que ompli el seu cor de l'alegria en Déu, el seu Salvador. La seua Assumpció en cos i ànima a la Glòria celestial suposa la realització plena de la seua esperança i l'avançament d'aquella plenitud a la qual tots estem cridats: «l'esperança troba en la Mare de Déu el seu testimoni més alt».¹⁹

En la nostra peregrinació per este món els cristians som convidats a mirar a Maria, per a aprendre d'Ella «que l'esperança no és un optimisme fútil, sinó un do de gràcia en el realisme de la vida».²⁰ Ella és l'estrela que ens indica el camí per a arribar a la meta i que ens sosté en els moments de les temptacions; que ens anima quan estem decaiguts; que ens mostra el camí de la humilitat quan l'arrogància domina el nostre esperit; que ens dona llum enmig dels dubtes; que ens ajuda a no caure en la desesperació i que ens consola en l'aflicció per a no desanimar-nos. Com Ella ha passat la prova del dolor, està prop dels que ara la passen. Si la seguim, no ens desviarem; si recorrem a Ella, no desesperarem; si Ella ens sosté, no caurem; res temerem si ens protegeix; si ens deixem conduir per ella, no ens cansarem.²¹ Maria ens indica la meta de la nostra esperança, ens ensenya

¹⁹ *Ibíd.*, 24.

²⁰ *Ibíd.*

²¹ Cf. SANT BERNAT DE CLARAVALL, *Homilia segona en lloança de la Mare Verge*, 17.

el camí per a arribar a eixa meta i ens sosté amb el seu amor maternal en les dificultats que puguen aparéixer en eixe camí. Que Ella no s'absente del nostre cor, que no deixem d'invocar el seu nom i que seguim sempre l'exemple de la seua vida per a arribar amb Ella al compliment de la nostra esperança.²²

22 El papa Francesc recorda en la butlla *Spes non confudit* (25) les paraules de la Mare de Déu a Joan Diego, unes paraules que infonen una gran confiança en la Mare del Senyor: «¿Acaso no estoy yo aquí, que soy tu madre?».

07.

LA CELEBRACIÓ DEL JUBILEU EN LA NOSTRA DIÒCESI

En comunió amb tota l'Església celebrarem amb alegria el jubileu convocat pel papa Francesc. Ja des d'este moment vos convida a pregar i a demanar a Déu que siga un esdeveniment de gràcia per a cada u de nosaltres i per a la nostra diòcesi. Demanem que tota l'Església, transformada per la Gràcia de Déu, pugua mostrar amb més claredat el rostre de Crist a tots els hòmens. No oblidem que esta ha de ser la verdadera meta d'esta celebració jubilar. Les celebracions i els gestos concrets amb els quals volem sembrar esperança en el cor del món i especialment dels més necessitats, ens han de portar a una renovació autèntica de l'esperit. Demanem al Senyor que allunye de nosaltres tant la temptació de quedar-nos en els mitjans sense arribar a la profunditat del cor, com la de caure en l'orgull i en l'autosatisfacció per les obres bones que pugam realitzar, personalment o comunitàriament, durant esta celebració jubilar.

*«Demanem que tota l'Església,
transformada per la Gràcia de Déu,
puga mostrar amb més claredat el
rostre de Crist a tots els hòmens»*

D'acord amb les indicacions de la butlla *Spes non confundit*, i després d'haver consultat amb diversos organismes diocesans, vos comuniquem les orientacions següents per a les celebracions d'este any jubilar:

Primera. S'establixen com a temples jubilars de la diòcesi la Santa Església Catedral de l'Assumpció de la Mare de Déu, la Reial Basílica de la Mare de Déu dels Desamparats, les col·legi-

ates de Xàtiva, Gandia i de sant Bertomeu de València, així com la Reial Església del Salvador de València el dia de la festa de la Dedicació de la Basílica del Laterà i durant els dies de la novena del Santíssim Crist. Es podrà guanyar la indulgència jubilar en aquelles esglésies en què se celebren les *24 Hores per al Senyor* des de poqueta nit del dia 28 fins a poqueta nit del dia 29 de març, i en les esglésies dels pobles afectats per la DANA del passat mes d'octubre per a aquelles persones que, mogudes per la caritat cristiana, vagen a eixes poblacions per a ajudar, amb alguna obra de misericòrdia, aquells que patixen les conseqüències de les riuades i s'acosten a orar en elles i guarden les condicions requerides per l'Església. També en les capelles del Seminari de Montcada i del Seminari de Xàtiva el dia en què se celebre el jubileu diocesà dels xiquets, així com en la parròquia de Sant Nicolau del Grau de Gandia i l'església de la Mare de Déu del Carme de la Pobla de Farnals els dies de la Mare de Déu del Carme (16 de juliol) i de l'Assumpció de la Mare de Déu en cos i ànima a la Glòria celestial (15 d'agost), en celebracions jubilars pensades per a aquells que passen les vacances entre nosaltres. Exhorte els responsables dels temples jubilars que, en l'horari establert, i cada vegada que hi haja una celebració litúrgica, hi haja algun sacerdot disponible per a acollir aquells que individualment vullguen acostar-se a rebre la gràcia del perdó i de la reconciliació amb Déu i per a l'atenció espiritual als pelegrins. Durant les celebracions jubilars hi haurà sempre un sacerdot disponible per a la celebració del sagrament de la Penitència.

Segona. L'obertura de l'any jubilar en la diòcesi serà el dia 29 de desembre d'este any 2024, a les 18 h. La clausura se celebrarà el 28 de desembre de 2025. Convide les parròquies, les comunitats religioses i els moviments i associacions de fidels a participar en estes celebracions i, d'esta manera, donar testimoni de comunió amb el Sant Pare i amb l'Església estesa per tot el món. Al llarg de l'any, les vicaries i els diversos sectors de la pastoral de la diòcesi tindran la seua pròpia peregrinació jubilar a la catedral, el dia programat en el calendari diocesà.

Tercera. Els malalts i tots aquells que per les circumstàncies que siguen no puguen peregrinar a algun temple jubilar, podran acollir-se al do de la indulgència seguint les normes *Sobre la concessió de la indulgència durant el jubileu ordinari de l'any 2025* si, units en esperit als fidels que participen presencialment en un acte jubilar, sobretot quan les paraules del Summe Pontífex o dels bisbes diocesans siguen transmeses pels mitjans de comunicació, reciten el Parnostre, la Professió de Fe o qualsevol altra oració d'acord amb la finalitat de l'any jubilar, si pot ser, en la capella de la casa on es troben o, en el cas dels malalts que viuen en el seu domicili, en la seua habitació. Exhorte els sacerdots i els laics que treballen en la pastoral dels malalts a convidar-los a unir-se d'esta manera a la celebració del Jubileu de l'Esperança oferint els seus sofriments i dificultats de la vida. Que els membres dels equips de pastoral penitenciarària promoguen també la celebració del jubileu en les presons, organitzant celebracions en les capelles i convidant els presos a dirigir la seua oració al Pare cada vegada que travessen la porta de la seua cel·la, que serà per a ells com una porta santa.

Quarta. Els elements essencials que no han de faltar en les celebracions jubilaris són la recepció del perdó en el sacrament de la Penitència amb un desig sincer de conversió, la peregrinació, l'Eucaristia jubilar en els temples indicats durant la qual es resarà per les intencions del Sant Pare, i el gest de compartir els béns amb una almoïna que cada u decidirà en consciència i que es destinarà a donar suport a les activitats caritatives de les institucions eclesials presents en la diòcesi i que són expressió de les obres de misericòrdia, que són obres d'esperança. Vos anime també a no limitar les obres de misericòrdia a una almoïna material i que intentem acostar-nos a les persones que patixen, de manera que senten la proximitat amorosa i consoladora dels cristians, gràcies a les obres de misericòrdia corporals o espirituals.

«Los elementos esenciales que no deben faltar en las celebraciones jubilaris son la recepción del perdón en el sacramento de la Penitencia con un deseo sincero de conversión, la peregrinación, la Eucaristía jubilar en los templos indicados durante la cual se rezará por las intenciones del Santo Padre, y el gesto de compartir los bienes con una limosna[...]»

Quinta. Qui, en l'esperit de l'any jubilar, visite els germans que es troben en necessitat o en dificultat (malalts, empresonats, ancians en soledat o persones amb capacitats diferents), com si peregrinaren cap a Crist present en ells i seguint les habituals condicions espirituals, sacramentals i d'oració, hauran fet una peregrinació jubilar.

Sexta. Abans de les peregrinacions a la Santa Església Catedral o un temple jubilar, es prepararà la celebració jubilar per a que siga realment un esdeveniment de gràcia i de comunió eclesial. Esta preparació inclourà alguna forma de catequesi sobre l'esperança cristiana i els signes que semblen esperança en el nostre món i alimenten l'esperança de la Vida Eterna.

Sèptima. D'acord amb Caritas Diocesana i altres institucions caritatives, es determinarà el destí de les almoines del jubileu que s'oferiran durant les col·lectes de les misses jubilars. Es dedicaran a donar suport a accions que siguen expressió de les obres de misericòrdia cap als més necessitats: menjadors socials, cases d'acolliment, refugiats, pastoral penitenciarà i programes de reforç educatiu dirigits a xiquets i jòvens en perill d'exclusió social. Al final del jubileu es donarà a conèixer en els mitjans de comunicació de la diòcesi la quantitat recaptada i el destí que s'ha donat a les almoines dels fidels.

Octava. Els fidels podran guanyar la indulgència jubilar si, amb ànim devot, participen en missions populars, exercicis espirituals o trobades de formació sobre els textos del Concili Vaticà II i el *Catecisme de l'Església Catòlica* que es programen en les parròquies o altres llocs adequats.

Amb el desig que estes iniciatives siguen acollides per tots vosaltres i amb l'esperança que la celebració del Jubileu de l'Esperança siga un esdeveniment de gràcia per a tots nosaltres, i una font de renovació per a la nostra diòcesi de València, rebeu la meua benedicció.

+ Enrique Benavent Vidal
Arquebisbe de València

+
Arq. de València

València, 8 de desembre de 2024
*Solemnitat de la Concepció
Immaculada de Santa Maria Verge*

